

Φασουλῆς καὶ Περικλέτους
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

Φ.—'Απὸ ἐκείνους τοὺς καιροὺς τοῦ μέγα Μετερνίχου μέχρι αὐτῆς τῆς ἐποχῆς τοῦ ἰδικοῦ μας Μίχου μᾶς κατατρέχει τρομερὰ ἢ ἄνδρος Αὐστρία, καὶ δὲν ὑπάρχει, Περικλῆ, καμμὶ σωτηρία.

Π.—Τεῖναι αὐτά, βρέ μασκαρᾶ, ποῦ τσαμπουνίζεις πάλι;

Φ.—Ποῦ εἶν' ὁ Ρήγας τῶν Φερῶν τὰ θούρια νὰ ψάλῃ, διότι διατρέχομεν τὸν πρῶτον τῶν κινδύνων, καὶ ἐντὸς ὀλίγου χάνεται τὸ ἔθνος τῶν Ἑλλήνων.

Αἰσθάνομαι αἰμόπτυσιν καὶ ὄλος ριγῶ καὶ τρέμω, ὅταν σκεφθῶ πῶς ροβολοῦν Αὐστριακοὶ ἔστων Αἴμο,

ὅταν σκεφθῶ πῶς ροβολοῦν Μαγῆροὶ καὶ Ἀψβούργοι, Σλάβοι, Κροάται Ἰσπανοί... ὦ! πᾶς ἀγκὸρ κακοῦργοι,

Π.—'Αλλὰ τί τρέχει, Φασουλῆ, καὶ τόσο με φοβίζεις; γιὰτί, μωρέ, τὰ πράγματα δὲν μοῦ τὰ σαφηνίζεις;

Φ.—Τί θέλει καὶ κατέρχεται Ροδόλφος ἑστὰς Ἀθήνας; τί θέλει καὶ κατέρχεται μετὰ τῆς Στεφανίνας;

τί ἄρθρον ἦταν αὐτό, ποῦ ἔγραψεν ἡ Ὠ ρ α, καὶ ἀνεστατώθη φίλε μου ὀλόκληρος ἡ χώρα;

Πῶς ἔπηγε εἰς τὴν Κέρκυραν καὶ ὄχι ἐδῶ πέρα;... ἦτον ἡ ὥρα δεκατρεῖς καὶ ἀποφρὰς ἡμέρα,

ὅποταν οἱ Αὐστριακοὶ τὸν Ρήγαν συλλαμβάνουν, καὶ ἑστὴν Τεργέστη μετ' αὐτοῦ ἐντὸς ὀλίγου φθάνουν,

τὸν ρίπτουν εἰς ὑπόγειον βαθύτατον καὶ κρύον, καὶ ἐν μέσῳ πόνων φοβερῶν καὶ βασανιστηρίων

ἐξέπνευσεν ἀτρόμητος ὁ πρωτομάρτυς Ρήγας, ἐκεῖνος ὁ παλληκαρᾶς καὶ τῶν γιγάντων γίγας.

Π.—Βρέ ἀδελφέ μου Φασουλῆ, εἶπέ μου τί συμβαίνει;

Φ.—'Απέθανε τὸ πτώμα του, ἀλλ' ἡ ψυχὴ του μένει, καὶ ἑστὸ Πανεπιστήμιον τὸ κάδρο του ἐστήθη,

ἵνα ἐξάπτῃ ἐν καιρῷ τῶν φοιτητῶν τὰ στήθη. Τὸ μάρμαρό του τὸ φτωχὸ τὸ ποδοπατημένο

τ' ἀνάστησ' ἡ ἀγάπη μας, καὶ ἐδῶ μαρμαρωμένο ὀρθὸ θὰ στέκῃ πάντοτε καὶ αἰώνια θὰ ζήσῃ,

νᾶναι φοβέρ' ἀδιάκοπη ἑσ' Ἀνατολὴ καὶ Δύσι.

Π.—Βρέ ἀδελφέ μου Φασουλῆ, εἶπέ μου, τί συμβαίνει;

Φ.—'Απέθανε τὸ πτώμα του, ἀλλ' ἡ ψυχὴ του μένει.

Π.—'Αλλ' οἱ Ἀμβούργοι διατὶ μᾶς κατατρέχουν τόσο;

Φ.—Ὡς πρὸς αὐτὸ ἐξήγησιν δὲν ἠμπορῶ νὰ δώσω, εἰξεύρω μόνον θετικὰ μετὰ καιρὸν ὀλίγον

πῶς φθάνουν οἱ Αὐστριακοὶ με βῆμα κτεπεῖγον, καὶ ἔχει τὸ νοῦ σου, Περικλῆ, εἰς πρώτην εὐκαιρίαν

νὰ καρπωθοῦμε κάτι τί καὶ ἐμεῖς ἀπ' τὴν Αὐστρίαν.

Π.—'Αλλ' ὅμως τί ἀκούεται γιὰ τὰ ἐκλογικὰ μας;

Φ.—'Εντὸς ὀλίγου ἄπλωσε τὰς δύο σου παλάμας, καὶ ἀμέως τράβα ἐκλογεὺς νὰ ἐγγραφῆς ἑστὴ Σύρα,

γιὰτί πρὸ πάντων, Περικλῆ, ἐκεῖ θὰ πέσῃ λίρα.

Π.—Κι' ἐγὼ νομίζω φρόνιμον νὰ κάμωμε ταξεῖδι, ἐγὼ ἐν παραδείγματι νὰ πάω ἑστὸ Κρανίδι...

Φ.—Κι' ἐγὼ ἐν παραδείγματι νὰ πάω ἑστὸ Τσιρίγο, καὶ ἔτσι ἐν παραδείγματι τσαμπῶντες ἀπ' ὀλίγο,

καμμὰ δραχμοῦλα ἀπὸ δῶ, δὴ τρεῖς ἀπ' ἐκεῖ πέρα, νὰ πάμε ἑστὴν Ἐρμούπολιν με οὐριον ἀέρα, γιὰτί σοῦ λέγω, Περικλῆ, καὶ πάλι πῶς ἑστὴ Σύρα θὰ πέσῃ τούμπια τοῦ Συγγροῦ καὶ τοῦ Σκουλούδη λίρα, καὶ πέρνων τούμπιαν μὲν ἐσύ, ἐγὼ δὲ λίραν πάλιν, τροπαιοφόροι ἔγαινομεν ἀπὸ αὐτὴν τὴν πάλην.

Π.—Κι' ὡς πόσοι λές νὰ ἐκτεθοῦν;

Φ.— Ὡς μίαν μυριάδα, γιὰτί δὲν ἦρα ἀνθρωπὸν ἑστὴν ἀτιμῆ Ἑλλάδα, ποῦ δὲν μοῦ εἶπε, Περικλῆ, πῶς κάλη δὲν θὰ βάλῃ...

Π.—Ὡ τῶν πατέρων μᾶς σκιαί, τεῖναι αὐτὸ τὸ χάλι!

Φ.—Θὰ ἐκτεθοῦν ὑπασπισταὶ καὶ λοχαγοὶ διακόσιοι, καθὼς καὶ ἀνθυπομοίραρχοι νομίζω ἄλλοι τόσοι,

καὶ ἴσως δώσουν ἄδειαν καὶ εἰς κάθε στρατιώτην... ἀλλ' ὡς πρὸς τοῦτο, Περικλῆ, ὄρα σελίδις πρώτην.

Π.—Καὶ σὺ λοιπὸν πῶς ἔμαθες τὰ περὶ Δεληγιάνη;

Φ.—Σκέπτεται τὸν Συνδυασμὸ πῶς πρέπει νὰ τὸν κάνη, ἀλλ' ὅμως οἱ Συνδυασμοὶ λέγουσιν πῶς εἶναι τόσοι,

ὥστε ὑπάρχει κίνδυνος πῶς θὰ τ' ἀνκατώσῃ.

'Εν γένει, φίλε Περικλῆ, τὰ πράγματα θολόνουν, παραπολλοὶ Συνδυασμοὶ ἑστὴ μέση ξεφυτρώνουν,

οἱ συμπολιτευόμενοι μετὰ ἐχθρῶν καὶ φίλων, ἀντιπολιτευόμενοι μετὰ τῶν ἀλλοφύλων,

θὰ γίνουσι καὶ πολλοὶ μικτοὶ, οὕτως εἶπεῖν σκλάτα, καθὼς ἐν παραδείγματι φιστικὸν με τσοκολάτα.

Μὰ ἐγὼ δὲν ἔμπλεκω, φίλε μου, ἑστῶν ἐκλογῶν τὰ βρόχι, γιὰτί με δέρνει κατ' αὐτὰς ἐμπρός καὶ πίσω φτώχεια,

καὶ ἐν δὲν πάρω δυνατὸ λουφεῖ ἀπὸ κανένα, ἀντιπολιτευόμενος θὰ ἤμαϊ ὀλοένα.

Π.—Ὡστε καὶ σὺ, βρέ Φασουλῆ, ἔχεις ἀρχὰς σπουδίας, καὶ εἶσαι ἀνθρωπὸς καὶ σὺ τῆς Ὑψηλῆς Ἰδέας.

Φ.—Ὅταν ἐγὼ, βρέ Περικλῆ, λαλῶ περὶ Αὐστρίας, ὅταν θυμοῦμαι τὰς φρικτὰς τοῦ Ρήγα τιμωρίας,

ὅταν μ' ἀκούῃς νὰ μιλῶ μετὰ θυμοῦ καὶ θάρρους διὰ Κροάτας, Ἑλβετοὺς, Ἀψβούργους καὶ Μαγῆρους,

εἶνε σημεῖον φειδῶν πτωχείας ὑπερτάτης... Κύριε τῶν Δυνάμεων, γίνου σ' ἐμὲ προστάτης!

Π.—Λοιπὸν μᾶς κατατρέχουσι σπουδίζουσιν οἱ Μαγῆροὶ.

Φ.—'Αλήθεια ἔχει ἀκριβὰ ἐφέτος τὸ χαβιάρι; γιὰτί ἐγὼ δὲν ἔφαγα, καὶ νοιόθω τότε πείνα,

ποῦ φθάνουν οἱ Αὐστριακοὶ ἀφρεύτως ἑστὴν Ἀθήνα.

Π.—Λοιπὸν ἐσύ, βρέ μασκαρᾶ, με κοροϊδεύεις πάλι; ὄρτε λοιπὸν ὀκτῶ σβερχιαῖς, Αὐστριακὴ χαμάλη.

Συμπόσιον Κουταλιανῶν
ἐν μέσῳ τοῦ Ὠκεαοῦ.

Ὁ Παναγῆς Κουταλιανός, ὁ γίγας τῆς θάλασσης, ὁ κολοσσὸς καὶ ὁ Τιτὰν τῆς οἰκουμένης πάσης, ὅστις διὰ τοῦ γρόνθου τοῦ κόσμου ἔμπορεῖ νὰ πλάσῃ; καὶ πάλιν με τὸν γρόνθον τοῦ νὰ τοὺς ξαναχαλάσῃ, καλεῖ εἰς γεῦμα τὸν Ρωμῆον με δὴ τὴν παρέα μᾶς εἰς τὸ κράθι του παρὰ τὸν Φαληρέα.

Καὶ θ' ἀντηχῆσιν ἄσματα, θὰ γίνουσι προσφωνήσεις, θὰ γίνουσι καὶ σωματικαὶ καὶ ψυχικαὶ ἀσκήσεις, θὰ ὑψωθοῦν πολλῶν ἐθνῶν σινιάλα ἑστὸ κατάρτι, θὰ ψάλλουσι ὅλοι ἐν χορῷ τὸν Γερμανὸν τοῦ Μάρτη, καὶ ἐνῶ τὸ γεῦμα ἐν χαρᾷ καὶ δόξῃ θὰ τελειώσῃ, θὰ πέσῃ μᾶς ἑστὴ θάλασσα τὸ φοβερὸ κανόνι.